

[Undervisningsministeren.]

varige forhandlinger mellem studerende, lærere og professorer. Disse forhandlinger om nye anordninger, nye ændringer i strukturen, skulle nu nærme sig deres afslutning. Vi håber i undervisningsministeriet i maj måned at have indstillinger om ændringer på disse områder, og jeg vil anse det for rigtigt, at hele dette meget store problemkompleks forelægges folketinget gennem en lovgivning om universitetsstyrelsen. Hvor omfattende den skal være, i hvilken udstrækning det skal være en rammelovgivning, kan der ikke tages stilling til endnu, men man vil formentlig i næste folketingssamling få lejlighed til at tage stilling til det og lovgive på et område, hvor vi ikke har haft lovgivning eller kun har haft rent sporadiske bestemmelser.

Endelig har man også været inde på centertanken i forbindelse med dette lovforslag, og jeg vil gerne også sige et par ord om det. Der er jo tale om nye uddannelsescentre; der bruges ikke i lovforslaget i og for sig betegnelsen „universitet“, men „centre for højere uddannelser“. Man er jo i gang med en sådan centeropbygning, og derfor finder jeg det vigtigt, at man fastholder det. Ved Odense universitet, som jo ved lovgivningen i 1964 fik betegnelsen universitet, er man inde på centeropbygningen. Man har et medicinsk studium, man har et humanistisk studium og et naturvidenskabeligt studium, men dertil kommer planer om en tilknytning af en del af handelshøjskoleafdelingen ved Tietgen-skolen i Odense, en socialhøjskole og et musikkonservatorium, og der har været interesse fra i hvert fald nogle af eleverne på børneforsorgsseminariet om en tilknytning. Der har fra Odense bys side været interesse for at knytte et stort centralbibliotek sammen med universitetsbiblioteket. Jeg nævner det blot, fordi man bør være opmærksom på, at det er ikke universiteter i gammeldags, traditionel forstand; man bygger op; det er vel en opløsning af universitetsbegrebet, man står over for, og opbygning af egentlige uddannelsescentre, og det betyder, at de nye uddannelsescentre ikke vil være en kopi af eksisterende ældre universiteter og ikke skal være det.

Dernæst vil jeg gøre nogle bemærkninger om det reelle indhold i lovforslaget. Hr.

K. B. Andersen undrede sig over de prognoser, som er anført i bemærkningerne til lovforslaget, prognoser, der giver meget forskellige tal: planlægningsrådets prognose, som regnede med en bestand af studerende ved Københavns universitet på knap 32.000 omkring 1980; og undervisningsministeriets statistisk-økonomiske konsulents beregninger, der angiver et tal på 40.000 studerende omkring 1980.

Nu er det naturligvis rigtigt, som hr. K. B. Andersen og vist i øvrigt også andre har sagt, at prognoser må tages med et vist forbehold, men der ligger bag disse to tal beregninger, som det er realistisk at tage med i sine betragtninger, i sine overvejelser. Planlægningsrådets prognose byggede på en fremskrivning af den hidtidige stigning i gymnasiefrekvensen, medens den økonomisk-statistiske konsulents prognoser byggede på elevtallene i skolesystemet under gymnasiet, udviklingen i overgangsfrekvensen til realafdelingen og i overgangsfrekvensen fra realafdeling til gymnasium samt en fremskrivning af denne udvikling; og tages stigningen i disse forskellige overgangsfrekvenser med, og man fremregner til 1980, kommer man altså til det store tal af omkring 40.000; måske lidt mere end 40.000 studerende i 1980.

Det er prognoser, og de må naturligvis tages med forbehold som alle prognoser, men det er dog nogle af de tal, vi har som baggrund for de beslutninger, der skal træffes. Og enten det nu vil vise sig, at studentebestanden ville blive 40.000 ved Københavns universitet i 1980 eller blot 32.000-33.000, anser jeg et sådant antal for at være alt for stort. Det er blevet sagt af flere ordførere her, at man ikke ønsker, at universitetet skal udvikle sig til et mammutuniversitet. Denne opfattelse deler jeg, og det er først og fremmest ud fra ønsket om på længere sigt at kunne holde Københavns universitets antal af studerende på omkring 20.000-25.000, at jeg må anse det for aldeles nødvendigt og særdeles vigtigt, at man får truffet beslutning om et uddannelsescenter øst for Store Bælt ud over det, der er knyttet til Københavns universitet, og at det sker hurtigt. Det er ud fra ønsket om, at Københavns universitet ikke skal udvikle sig til en sådan mammutuddannelsesinstitution, at